

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/334/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614209492
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6614209492.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa Slovak Telecom, a. s. so sídlom Ul. Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpeného JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom, Ul. J. Ťatliaka 2051/8, Dolný Kubín, proti odporcovi J. N., narodenému XX.X.XXXX, trvale bytom K., Ul. A. Q. XXXX/X, štátnemu občanovi SR o návrhu odporcu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 5Ro/315/2010, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec zo dňa 26. 11. 2014, č. k. 8C/97/2014-82, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,81 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia JUDr. Petrovi Škerlíkovi, advokátovi, so sídlom v Dolnom Kubíne, Ul. J. Ťatliaka 2051/8.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh odporcu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 5Ro/315/2010. Zároveň odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 471,8 € k rukám JUDr. Petra Škerlíka, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že odporca podal dňa 18. 06. 2014 na okresnom súde návrh na obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 5Ro/315/2010, ktorým sa domáhal, aby súd žalobu o zaplatenie 580,89 € zamietol. Návrh na obnovu konania podal podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p. z dôvodu, že je voči vedená exekúcia na základe exekučného titulu platobného rozkazu vydaného v konaní 5Ro/315/2010 zo dňa 24. 06. 2010. Tvrdil, že konajúci súd nepostupoval v súlade s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora, keď rozhodol platobným rozkazom a neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky v žalobnom návrhu. Poukázal na známu judikatúru rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27. 06. 2000 spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Gruppo Editorial SA, ale aj C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino. Uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy o pripojení zo dňa 05. 06. 2004 a jej dodatku zo dňa 09.06.2005 bol držiteľom živnostenského oprávnenia, ale tvrdil, že pri uzatváraní týchto zmlúv nekonal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, v danej oblasti nepodnikal, služby používal pre osobnú potrebu, živnostenským oprávnením disponoval len z dôvodu žiadosti jeho vtedajšieho zamestnávateľa, z tohto dôvodu sa malo hľadiť na neho ako spotrebiteľa, mala by mu byť poskytnutá ochrana podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Obo/7/2011 zo dňa 20. 10. 2011. Z tohto rozhodnutia vyvodzoval, že fyzická osoba - podnikateľ, ak nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, je slovenským právnym poriadkom uznaná za spotrebiteľa a dopadá na ňu aj predmetná ochrana. Návrh podal podľa § 230 ods. 2 písm.

e) O. s. p. tvrdiac, že došlo k zvláštnemu porušeniu zákona v dôsledku nesúlady prvotného rozhodnutia vo veci s judikatúrou Európskeho súdneho dvora.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k návrhu obsiahlo argumentoval a žiadal návrh zamietnuť, okrem iného zdôraznil, že podstatnou otázkou je posúdenie, či odporca bol alebo nebol spotrebiteľom v čase uzatvorenia Zmluvy o pripojení. Poukázal na to, že obsah každej zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné posudzovať aj z pohľadu noriem EÚ, podľa nich je však možné za spotrebiteľa považovať výlučne fyzickú osobu, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej, obchodnej alebo profesijnej činnosti. Vyplýva to zo Smernice Rady 93/13 EHS. Poukázal v širších súvislostiach na definíciu pojmu spotrebiteľa vo vzťahu k právnemu poriadku SR, ako aj prepisom EÚ. Zdôraznil, že čl. 15 Nariadenia Rady ES 44/2011 (Nariadenie Brusel I) definuje pojem spotrebiteľ ako osobu, ktorá uzatvára zmluvu na účel, ktorý sa netýka jej profesionálnej činnosti, alebo podnikateľskej činnosti, čo väčšina interpretov chápe tak, že spotrebiteľom je len fyzická osoba uzatvárajúca zmluvu ako nepodnikateľ, keď pri jej uzatváraní sa preukazuje totožnosť občianskym preukazom, nie živnostenským či iným oprávnením, ako to urobil odporca. Poukázal na dlhoročnú rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ, ktorý v rozsudku C-541/1999 uviedol, že pojem spotrebiteľ, tak ako je definovaný v čl. 2 písm. b) Smernice Rady 93/13 EHS z 05. 04. 1993, sa má vykladať tak, že sa výlučne týka len fyzických osôb. Obdobne to vyplýva aj z ďalších rozhodnutí C-89/91, C-169/95, C-461/01 a C-464/01. Poukázal na ust. § 2 citovaného zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení ku dňu 30. 04. 2014, ktorého znenie spôsobovalo problémy vo výklade, či fyzická osoba koná pri uzatváraní a plnení alebo nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Mobilný telefón si môže kúpiť a zriadiť príslušnú službu každá fyzická osoba, aj keď nie je držiteľom živnostenského oprávnenia, ako nepodnikateľ, po predložení občianskeho preukazu, pričom predávajúci nemusí vedieť, že kupujúci je živnostníkom. Ak niekto uzatvára zmluvu ako podnikateľský subjekt, spravidla je označený IČO-m a nie dátumom narodenia a doloží k tomu živnostenské oprávnenie, tak, ako to urobil odporca, spravidla tak koná vtedy, ak si výdavky súvisiace s obstaraním telefónu a jeho používaním hodlá odpočítať zo základu dane. Pokiaľ by kúpil niekto telefón a zriadil službu ako nepodnikateľ, mal by problém správcovi dane dokazovať, že ho používa na vykonávanie svojej podnikateľskej činnosti. Pokiaľ si ho kúpi podnikateľ živnostník, môže ho fakticky používať čiastočne aj pre osobnú potrebu, ale mal by v tom prípade účtovať aspoň časť výdavkov na jeho zakúpenie a za poskytované služby ako výdavky neovplyvňujúce základ dane. Tvrdenia odporcu o tom, že je spotrebiteľ, považoval za účelové, pričom žiadnym spôsobom odporca nepreukázal, že výdavky súvisiace s obstaraním a používaním mobilného telefónu neúčtoval ako náklady, ktoré možno odpočítať zo základu dane.

Namietal, že odporca neuvádzal, v čom vidí rozpornosť zmluvnej pokuty a platobného rozkazu s právom EÚ, ani vecne ani personálne citované rozhodnutia nesúvisia s pôvodným konaním. Skutočnosti tvrdené odporcom nie je možné považovať za relevantný dôvod na obnovu konania, pričom poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II ÚS.108/2012-12, podľa ktorého existencia odlišného právneho názoru vyslovená v jednom súdnom konaní riešiacom skutkovo i právne analogickú problematiku nie je dôvodom na obnovu konania. Judikatúra súdov nie je skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné žiadať o obnovu konania, pretože predstavuje iba právny názor na výklad a aplikáciu určitej právnej normy. Inštitút obnovy konania slúži najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie na naprávanie chybných právnych názorov. Vo vzťahu k argumentácii odporcu rozhodnutiami Súdneho dvora zdôraznil, že právna úprava SR neumožňuje súdu meniť obsah nekalej podmienky a v ust. § 172 ods. 9 O. s. p. zároveň ustanovuje povinnosť ex offa skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, pričom právna úprava SR neodporuje Smernici Rady 93/13/ESH z 05. 04. 1993.

Tým, že súd vydal platobný rozkaz, nekonal v rozpore s citovaným rozhodnutím Súdneho dvora, pretože zo strany súdu nedošlo k zmene obsahu nekalej podmienky a odporca nepreukázal porušenie povinnosti súdu ex offa skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách podľa § 172 ods. 9 O. s. p. Vydanie platobného rozkazu v pôvodnom konaní automaticky neznamená porušenie povinnosti súdu ex offa skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Práve naopak, platobný rozkaz znamená, že súd žiadne neprijateľné podmienky nezistil.

Pokiaľ by sa aj súd nezaoberal neprijateľnosťou zmluvnej podmienky, resp. zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže to byť dôvodom obnovy konania, ktorou sa nemožno domáhať nápravy nesprávnosti procesnej povahy, čo vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR, napr. rozhodnutie 3Cdo/98/2011 zo dňa 11. 08. 2011. Zároveň poukázal aj na obdobný záver Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/1986/2004.

Obdobne navrhovateľ argumentoval vo vzťahu k dodržaniu subjektívnej trojmesačnej lehoty, keď podľa jeho názoru táto nebola dodržaná a tvrdenia odporcu ohľadom začiatku behu lehoty nemožno akceptovať.

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre obnovu konania. Uviedol, že platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 21. 07. 2010, pričom aplikujúc § 228 O. s. p., § 230 ods. 1, 2, 3 O. s. p. ako aj ďalšie ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa obnovy konania, ako aj § 52 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 05. 06. 2004 a § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 634/1992 v znení ku dňu 05. 06. 2004 dospel k záveru, že z hľadiska uplatnenia trojmesačnej lehoty navrhovateľ podal návrh na obnovu konania neskoro, keď zmeškal trojmesačnú subjektívnu lehotu, pritom sa nestotožnil s argumentáciou odporcu o tom, kedy sa dozvedel o dôvode návrhu na obnovu konania, pričom nezohľadnil ani tvrdenie, že mu nebola dostupná judikatúra Súdneho dvora, pričom v tejto súvislosti zdôraznil, že v zmysle čl. 297 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ sa rozhodnutia súdneho dvora EÚ zverejňujú v Úradnom vestníku EÚ a nadobúdajú účinnosť aj voči fyzickým osobám dňom, ktorý je v nich stanovený, alebo ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení.

Pokiaľ odporca ako dôvod obnovy uviedol § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p., súd sa zameril na dokazovanie ohľadom preukázania existencie zákonného dôvodu na povolenie obnovy, ktorú možno podať aj po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku v zmysle § 230 ods. 2 písm. d) O. s. p. Na základe vykonaného dokazovania s prihliadnutím na obsah spisu 5Ro/315/2010, uzavreté zmluvy a zák. č. 634/1992 Zb. dospel k záveru, že odporca v čase uzatvárania zmlúv a dodatku nebol spotrebiteľom, pretože nespĺňal zákonný predpoklad, že je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V tomto smere neakceptoval tvrdenie odporcu, že o živnostenský list požiadal len z dôvodu naliehania svojho zamestnávateľa. S poukazom na § 2 zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení ku dňu 05. 06. 2004 uviedol, že odporca bol živnostníkom s obchodným menom Jaroslav Oláh, IČO: 40 615 782, Lučenec, A. Kmeťa 7, s predmetom podnikania vedenie cudzieho motorového vozidla, poskytovanie služieb hydraulickou rukou, maloobchodná činnosť v rozsahu voľných živností a sprostredkovateľská činnosť v rozsahu voľných živností, bol držiteľom živnostenského oprávnenia od 12. 01. 2004 do 01. 10. 2011, preto v čase uzatvárania sporných zmlúv nebol spotrebiteľom.

Poskytnutím služby navrhovateľom odporca ako živnostník mal povinnosť a fakticky aj mohol čiastočne túto službu využívať pre osobnú potrebu.

Argumentácia odporcu s odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR či Krajského súdu v Prešove nebola akceptovateľná z dôvodu, lebo tieto rozhodnutia ani vecne ani personálne nesúviseli s predmetným konaním. Zároveň poukázal na to, že odporca v konaní 5Ro/315/2010 nebol spotrebiteľom, nebolo povinnosťou súdu skúmať ex offo neprijateľné podmienky podľa § 172 ods. 9 O. s. p.

Záverom uviedol, že odporca nepreukázal existenciu dôvodu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p., preto zamietol návrh na obnovu konania, ani nezistil dôvody na nariadenie odkladu vykonateľnosti rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti uzneseniu sa odvolal odporca. Napadnuté uznesenie žiadal zrušiť a vydal nové rozhodnutie, ktorým by bola obnova konania povolená.

Žiadal, aby súd sa zaoberal otázkou ochrany slabšej strany, a to nielen z hľadiska procesného, ale aj z hľadiska podnikateľa ako takého. Opakovane poukázal na proces uzatvárania sporných zmlúv, pričom vyjadril presvedčenie, že ide o zmluvy svojím obsahom spotrebiteľského charakteru. Aj keď ich uzavrel pod svojím obchodným menom, nemohol nijako ovplyvniť ich obsah, ani ich meniť. Keďže existovali na trhu len dvaja operátori, nemal možnosť výberu. Služby nevyužíval na podnikateľské činnosti, ani ich ďalej nešíril, a ani na nich nezarábal. Tieto služby si ani neodpisoval z daní. Počas postavenia živnostníka neprevádzal žiadne obchodné činnosti a živnosť mal len preto, že to vtedajší zamestnávateľ vyžadoval.

Poukázal na to, že v čase vedenia konania na Okresnom súde v Lučenci, ktoré sa viedlo podľa Obchodného zákonníka, nevedel reagovať, lebo ho obsahovo nepoznal. Nadobudol dojem, že zmluvy, ktoré uzavrel, sú neplatné.

Následne doplnením odvolania zo dňa 25. 02. 2015 uviedol, že so spoločnosťou Eurotel uzavrel dňa 05. 06. 2004 zmluvu, ale dátum uzavretia dodatku nie je pravdivý, pretože dodatok bol uzavretý dňa 09. 06. 2006, nie 09. 06. 2005. Tvrdil, že navrhovateľ T-Mobile podal návrh na vydanie platobného rozkazu s tým, že predložil dôkaz, ktorý nesie dátum 09. 06. 2005, čím manipuloval z listinným dôkazom.

K odvolaniu odporcu sa vyjadril písomne navrhovateľ. Uznesenie okresného súdu žiadal potvrdiť ako vecne správne a priznať náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci vo výške 71,81 €.

Uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne, keď dôvody na povolenie obnovy konania v tejto veci neexistovali, a to ani podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., ani podľa § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p.

Zdôraznil, že žiadny z dôvodov uvádzaných odporcom v odvolaní nie je dôvodom, na základe ktorého by mohla byť povolená obnova konania, a to ani v prípade, ak by bola dodržaná objektívna aj subjektívna lehota na podanie takéhoto návrhu, čo v danom prípade nebolo splnené.

Pretože platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 21. 07. 2010 a návrh na obnovu bol podaný na súde až 18. 06. 2014, je nesporné, že návrh bol podaný po viac ako troch rokoch od právoplatného skončenia pôvodného konania. Súd v tomto smere dostatočne rozhodnutie odôvodnil, ako aj to, prečo odporcu nemožno považovať za spotrebiteľa v tejto veci. Ostatné tvrdenia odporcu uvedené v odvolaní ohľadom zmluvy Rýchly internet sú irelevantné.

Záverom poukázal na to, že odporca mal vyvíjať potrebnú snahu na ochranu svojich práv najneskôr v čase uplynutia lehoty na podanie odporu, pričom jeho námietkami by sa súd zaoberal po zrušení platobného rozkazu na súdnom pojednávaní. Odporca však odpor neodôvodnil a súd ho musel odmietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1,2 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne.

Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vo výroku správne a odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu aj s jeho odôvodnením.

Prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav, zaoberal sa všetkými podstatnými náležitosťami, ktoré majú význam pre rozhodnutie, taktiež argumentami odporcu, ale aj navrhovateľa, ktoré zrozumiteľne vo svojom rozhodnutí vysvetlil. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejماً úvaha súdu, pričom taktiež na

zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne normy vzťahujúce sa k danej problematike. Riadne vyhodnotil, ku ktorým skutočnostiam prihliadol a ku ktorým nie, prečo neakceptoval argumentáciu odporcu, a to s odkazom na príslušnú judikatúru, právo EÚ ako aj právny poriadok SR.

Odporca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ako tie, ktorými sa zaoberal aj prvostupňový súd, a ktoré riadne vyhodnotil. Konkrétne k jednotlivým relevantným námietkam odvolací súd dodáva, že presvedčenie odporcu o tom, že ide o zmluvu svojím obsahom spotrebiteľského charakteru, je len jeho subjektívne presvedčenie. Je nepochybné, čo odporca pripúšťa, že zmluvy uzatvoril pod svojím obchodným menom. Argumentácia, že nijako nemohol ovplyvniť obsah, v danom prípade nie je relevantná, pretože odvolací súd v súlade s prvostupňovým súdom súhlasí so záverom, že zmluva nie je zmluvou spotrebiteľskou a túto odporca neuzatváral ako spotrebiteľ. Preto nemožno akceptovať tvrdenie, že nemohol ovplyvniť obsah danej zmluvy, ako aj to, že existovali len dvaja operátori, pretože ide o tvrdenie bez právneho významu k danej veci.

Pokiaľ tvrdil, že dodávané služby nevyužíval na podnikateľskú činnosť, bez ohľadu na to, čo uviedol prvostupňový súd, odporca neposkytol k tomu žiadne dôkazy, navyiac, ide o skutkové okolnosti, ktoré mal tvrdiť v konaní, ktorého obnovy sa domáha. Tvrdenie, že služby nešíril ani na nich nezarábal z hľadiska posúdenia veci vôbec nie je rozhodujúca. Pokiaľ tvrdí, že ich neodpisoval z daní, nepredložil k tomuto tvrdeniu žiaden relevantný doklad. Tvrdenie, že zamestnávateľ vyžadoval, aby vykonával prácu ako živnostník, nie je podstatné. Tak isto nie sú rozhodujúce tvrdenia, že v tom čase nevedel vo veci reagovať.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu uvádza, že prvostupňový súd správne posúdil, že návrh na obnovu navrhovateľ nepodal včas, keď dostatočne vyargumentoval začiatok plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty, pritom jednoznačne dospel k záveru, že neboli splnené podmienky v § 230 ods. 2 písm. e), teda, že návrh bolo možné podať po 3 rokoch od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že rozhodnutie v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Odporca neprekázal žiadne také rozhodnutie, ktoré by umožnilo podať návrh na obnovu konania po uplynutí trojročnej lehoty v zmysle citovaného ustanovenia.

Z obsahu spisu 5Ro/315/2010 jednoznačne vyplýva, že súd sa zaoberal výpisom zo živnostenského registra, pričom zo Zmluvy o pripojení služby rýchly internet, Zmluvy o pripojení zo dňa 05. 06. 2004 a s Dodatku k zmluve o pripojení zo dňa 09. 06. 2006 vyplýva, že odporca uzatváral zmluvu ako podnikateľ. Všetky tri zmluvy v sebe upravujú možnosť diferenciácie účastníka zmluvy, a to pod písmenom A ako fyzickej osoby nepodnikateľa, ktorý je charakterizovaný menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, a pod písmenom B ako fyzická osoba podnikateľ, ktorá je charakterizovaná obchodným menom, sídlom podnikania, IČO-om. Vo všetkých prípadoch boli zmluvy uzatvárané odporcom ako fyzickou osobou podnikateľom, k čomu bolo potrebné doložiť aj výpis zo živnostenského registra. V tomto zmysle boli aj fakturované dodané služby.

Vo vzťahu k obrane odporcu, že zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora z 20. 01. 2005 vo veci C-464/01 (Johann Grüber c/a By Va AG). V tomto prípade súd posudzoval obdobný prípad, v ktorom fyzická osoba - podnikateľ uskutočnil nákup vecí, ktorá mala čiastočne slúžiť na podnikanie a čiastočne na osobnú potrebu. Európsky súdny dvor takýto vzťah nepovažoval za vzťah spotrebiteľský, leda že by podnikateľský účel bol vo vzťahu k celkovému rozsahu zanedbateľný, pričom nie je významné, že prevažuje nepodnikateľský aspekt. Zároveň poukázal na to, že treba skúmať, či dodávateľ bol v dobrej viere, že druhá zmluvná strana koná ako podnikateľ, a teda že sa na tento vzťah nevzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Poukázal aj na to, že treba zohľadniť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré vyplývajú z obsahu spisu a naopak, nie je potrebné zohľadňovať okolnosti alebo skutočnosti, o ktorých mohol druhý účastník zmluvy vedieť pri uzatváraní zmluvy s výnimkou prípadu, ak osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa, sa správala tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnenne vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely.

Odvolačný súd vo vzťahu k odôvodneniu prvostupňového súdu ohľadom špecifikácie spotrebiteľa ako fyzickej osoby, ale aj vzhľadom na dané rozhodnutie sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že odporca v danom vzťahu nevystupoval ako spotrebiteľ, pretože jednoznačne pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako fyzická osoba podnikateľ, keď jeho osobné údaje ako fyzickej osoby neboli v zmluvách uvádzané, ale odporca vystupoval ako podnikateľ a tieto údaje boli v zmluve aj uvedené. Navyiac, opakovane. Obsah živnostenského listu, možnosť podnikania žiadnym spôsobom nepotvrďuje tvrdenie odporcu, že telefón nepoužíval na podnikateľské účely, a to ani vo vzťahu k tvrdeniu, že práce vykonával len ako robotník, pretože je viac ako pravdepodobné, že telefón používal, o čom svedčí skutočnosť, že dodávateľ mu vyfakturoval hovorné. Tvrdenie odporcu nie je ničím preukázané a súd by mohol ťažko uveriť tvrdeniam v tom zmysle, ktoré hovory boli súkromné, a ktoré boli za účelom podnikania. To, či náklady súvisiace s prevádzkou telefónu účtoval odporca v účtovníctve, je otázkou daňovou a povinnosťou odporcu v tomto smere. Taktiež využívanie alebo nevyužívanie telefónu a jeho rozsah na podnikateľský účel. Je nepochybné, že pokiaľ fyzická osoba podnikateľ používa telefón, môže ho používať tak na podnikateľské ako aj nepodnikateľské účely. Vzhľadom na uzavreté zmluvy, ktoré jednoznačne umožňovali uzavrieť zmluvu s fyzickou osobou podnikateľom a nepodnikateľom, nič nebránilo odporcovi takúto zmluvu uzatvárať, keď súdu z judikačnej činnosti je jednoznačné, že zmluvy ohľadom zriadení podobných služieb sa jednoznačne uzatvárajú s možnosťou danej voľby. Z konania odporcu pri uzatváraní zmluvy nemožno dospieť k inému záveru, že konal ako podnikateľ, resp. že zmluvu uzatváral na podnikateľské účely.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obdobne Európsky súdny dvor rozhodol vo veciach C/89/91, C/269/95, kedy za spotrebiteľa považoval jednoznačne iba fyzické osoby. Pri určovaní toho, či sa osoba môže považovať za spotrebiteľa, treba tento pojem vymedzovať striktne, berúc do úvahy právne postavenie osoby v konkrétnej zmluve, zohľadniac povahu a cieľ zmluvy a nie subjektívnu situáciu vzťahujúcu sa na dotknutú osobu.

Pokiaľ odporca v doplnení odvolania uvádza, že súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza dátum uzavretia Dodatku k zmluve dňa 09. 06. 2005, odvolací súd poukazuje na to, že táto skutočnosť z odôvodnenia prvostupňového súdu nevyplýva, vyplýva z nej však tento dátum vo vzťahu k tvrdeným skutočnostiam odporcom v návrhu na obnovu konania, pričom odvolací súd zisťuje z tohto návrhu, že odporca sám na strane 4 pod bodom IV uvádza, že uzavrel Dodatok k zmluve o pripojení dňa 09. 06. 2005, a že bol držiteľom živnostenského oprávnenia.

Z obsahu spisu 5Ro/315/2010 vyplýva, že súčasťou spisu sú dôkazy daných zmlúv, pričom z nich vyplýva, že je Dodatok k zmluve o pripojení bol uzavretý dňa 09. 06. 2006, potom nemožno akceptovať tvrdenie odporcu, že tento dátum nie je pravdivý a dôkazná situácia je v zhode s tvrdením odporcu, že táto zmluva bola uzavretá dňa 09. 06. 2006. Nie je pravdou, že by navrhovateľ T-Mobile, ktorý podal návrh na vydanie platobného rozkazu, predložil súdu dôkaz, ktorý nesie dátum 09. 06. 2005, a že manipuloval s dôkazom. Daná skutočnosť vyplýva z obsahu daného spisu, z tohto dôvodu tvrdenie odporcu nie je pravdivé.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 a § 151 O. s. p., keď v odvolacom konaní bol úspešný v celom rozsahu navrhovateľ, preto mu priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostáva z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci, a to vyjadrenie k odvolaniu odporcu zo dňa 19. 02. 2015. Jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavuje v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky 51,45 € + 8,39 € režijný paušál, k tomu 20 % DPH vo výške 11,97 €, spolu 71,81 €.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.